

Bayer Zsolt: Híd a múltba - Szíria (4.)

2013 július 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tartusban, az óvárosban járva a templomos lovagok nyomában lépkedsz. Nézd, nézd csak a régi vár bels? udvarát, hogy ben?tte az élet… Ablakok néznek rád, s az ablakok mögött titokzatos életek lüktetnek. Titokzatos, gyönyör?, arab életek.

Az öröklét óvárosa

Egy öreg jön, kenyeret hoz. Kenyeret, s majd odahaza megeszi, ha eljön az id?, ha megszólal az ágyú, mely jelzi a ramadan végét. Talán magányos már az öreg arab, s Allah maradt ?neki az út végén. S egy falat kenyér, este, napszállta után…

Ballag az öreg arab az egykori templomos lovagok nagytermén keresztül, mert hát a nagytermen keresztül most utca vezet. Nézd csak, ott a hajdan volt, kereszt alakú világító ablak. Csak elfalazták. S hajlamosak vagyunk g?ggel arra gondolni, valamit a mi életünkb?l, a mi életünkb?l falaztak el itten… No, ezért gyertek velem… Lépjünk be a nagykapun, vegyük tenyerünkbe a vastag, öreg, id?tlen falakat, s lépjünk egykor volt templomosok nyomába… Gyertek…

Ugye, ezen a kapun át, nem is sejted, hová lépsz. Voltál már sokfelé a világban, vándor, de ebben a világban még nem jártál soha. Egész életedben a múltat kerested, s az id?t vágytad rabul ejteni. Hát most talán sikerül. Tartusban, Szíriában, ahol ismer?s és szerethet? az idegen élet.

Úgy állsz itt, vándor, e kapu el?tt, mint Ali baba állt egykor, a mesék idején a sziklabarlang kapuja el?tt. ? kincseket lelt odabent – te életet. Idegen, mégis kedves életet, mely bájos öntudatlansággal s engesztelhetetlen méltósággal n?tte be a múltat. A saját múltadat, vándor. Mert a templomos lovagok múltja a tiéd, s mindannyiunké…

Ebb?l a múltból ?rizget sokat Tartus, a büszke szír város.

S ett?l olyan szép az egész. Hogy ?k, akik ben?tték Tartus óvárosát a szép életükkel, talán nem is tudják, mi mindenre rakják nap nap után az életüket. Nem hallják a falak meséit. Vagy talán hallják. Hallják a suttogást, s látják olykor a forró arab éjszakában bolyongó kísérteteket. Csak nem értik szavukat, nem ismerik ?ket, nem érinti meg ?ket a bánatuk.

Mert mind-mind templomosok azok a szellemek. Ha végigmegyünk az utcán, mely keresztülszeli a templomosok nagytermét, beérkezünk a templomosok kápolnájába.

Nézd csak… A templomosok kápolnájában teregetnek. Hát… Csak félrefordul, és elmosolyodik az Isten. Szemérmesen, lopva, szégyenl?sen, hogy lám-lám, ilyen az élet, s ehhez még ?neki sincsen semmi köze. És tényleg nincsen. De ha szemérmesen, lopva, szégyenl?sen mosolyog az Isten, akkor valami jóság van a világban.

Nézzétek… Gyerekek játszanak idekint, az utcán. A tartusi, a templomosok lába nyomára települt, furcsa, édes illatokat rejteget?, élett?l harsogó arab utcán.

Ezalatt a templomosok komoly arccal gyülekeznek a falakban. ?ket nem érintette meg az elmúlt nyolcszáz keserves esztend?…

Nyolcszáz keserves esztend? is csak egy pillanat, ha halott már az ember.

A gyönyör?séges szír élet nem látja a templomosokat – a halott, komoly arcú templomosok pedig nem látják a gyönyör?séges, harsogó, arab életet. ?k még mindig háborúznak, és imádják istenüket. Összegy?lnek mindennap a kápolnában, s ha besz?r?dik odakintr?l a müezzin imára hívó, furcsa, keleti éneke, ?k a középkori gregoriánt hallják, és zsoltárt zengenek. Ez a béke. A soha el nem pusztulás. A lassan haldokló emlékek mögött ott mosolyog a mindig gy?zedelmes élet. Olyan a mosolya, mint az Istené. No, látod, vándor, ezért érdemes…

Ezért érdemes megállni a templomosok egykori kápolnájában. Valahol a szemét alatt úgy két méter mélyen ott az oltár. Rajta az utolsó mise utolsó hangja, utolsó érintése, körülötte az utolsó templomos lovagok utolsó áhítata.

S mind az utolsó áhítatok csak várják, várják a feltámadást.

S még nem tudják szegények, hogy minden nap egy új feltámadás. Minden új nap, a maga szennyével, mocskával, hazugságával és kínjával: feltámadás. Az emberé.

Ezért nem olyan fényességes és magasztos – de legalább feltámadás.

A magasztos, fényességes feltámadás pedig majd akkor jön el, amikor már nem lesz ember a földön.

Az sem olyan nagyon rossz ám. Csak most még nehéz elképzelni. De hát a templomosok sem tudták hajdan

elképzelni, hogy ruhák fognak száradni kápolnájuk beszakadt, gótikus boltozatai alatt. Innen nézvést talán érthet?, miért olyan nyomorultul ostoba az, aki úgy hiszi, majd ez a mostani világ örökké fog tartani valamiért.

Nem fog.Nem is érdemelnénk meg.Ez a csodálatos, büszke, kemény, soha meg nem alkuvó szír világ a templomosok hajdani várába betelepült életével, a vastag várfalak között megbújó m?helyeivel, az utcán játszó gyerekeivel, kenyeret cipel? öregjeivel még túlél bennünket…

S meg?rzi nekünk egykor volt katedrálisunkat is. S katedrálisunk kertjében a lapidáriumot…

Johanniták címerei a régi köveken… Egy fejetlen angyal… Micsoda jelentésen túli jelentések itt, Tartusban…

S nézd csak – egy régi sír… Úgy képzeli mindenki, hogy egyszer csak meghaltak aztán a régi emberek, s aki érdemes volt rá, annak id?tálló emléket állítottak, k?b?l, márványból, s még a képmását is ráfaragták a k?re.

Nem így volt. Úgy volt, hogy ezek a lelkek maguk költöztek bele egy-egy k?be… S most is itt járnak közöttünk, és átsétálnak a Szent Ilona kapu alatt.

Tartusban, büszke szírek városában. Ámen…
Eredeti forrás: Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló